

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΛΗΘΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο Ιππότης ντε Σαμιγύ στη Μαριάννα 'Αλ-καφάρδο).

Αγαπημένη μου, Ξαναβλέπω σήμερα πάλι, άλλη μία φορά στη ζωή μου, το φως του ήλιου... Τό πρωταντίχρως δταν, σφιγμένος απ' τη μητέρα μου στη γλυκιά της άγκυλιά, άνοιγώλεϊνα θαμλωμένος απ' το λαμπερό του φως τὰ μικρούλια μουρουδίστικα ματάκια μου...

Και σήμερα Ξαναβλέπω, για δεύτερη αυτή φορά, το φως του ήλιου, διαβάζοντας την επιστολή σου...

Είνε ανέκφραστη ή χαρά μου... "Εσθονε πειά ή έλπίδα μέσα μου, πώς δά λάβαινα τόσο γρήγορα και δεύτερο γραμματάκι σου... Είχα πικρή πείρα από τις δυσκολίες που συναντούσες... Μά είδα με ανακούφιση, την όποια δυσκολέουμαι να σου περιγράψω, την εξήγησε της άπιστευτής αυτής ευτυχίας μου, από τις πρώτες γραμμές άκόμα, τις χαραγμένες στο χαρτί από το λατρευτό σου χέρι...

Ναί, είδα την εξήγησι: Σουδώςσε, μου γράφεις, ό αδελφός σου έβαν απ' τούς άξιοματικούς του, για να τού παραδίνης και να μου φέρη τις επιστολές σου.

Μά ξέρεις τι σημαίνει αυτό, αγαπημένη μου;... Ξέρεις πώς αν τού σκέπτομαι, φτερουγίζω στα ουράνια από την αγαλλίασί μου;... Ξέρεις ότι αυτό σημαίνει τη χαρραγή της ευτυχίας μας;... Ξέρεις ότι

δέν ξέρω αν όνειρεύομαι ή είμαι Ξανα-τός;... Ξέρεις ότι τρέμω, ότι φοβούμαι μήπως σε μία στιγμή, όλεθρα και σκληρή, άνοιξω Ξαφνικά τὰ μάτια μου και τριβοντάς τα με λαχτάρα, νοιώσω πώς είνε ψευτιές, πώς είνε ότασιές του άρρωστημένου μου μυαλού αυτές ή άπεριγραπτα μεθυστικές ώρες που περνάω;...

Είμαι Ξετρελλωμένος από ευτυχία, Μαριάννα μου γλυκεία... Ένα προαισθημα σίγουρο μου λέει πώς τελειούων πειά τὰ βασανά μας... Ποιός;... Ο αδελφός σου!... Ο χειρότερος έχθρος μας... Αυτός που ποτέ του δέν με χώνευε, αυτός που πάντα στεκόταν άναμεταξύ μας με τού φαριμάκι στα χείλη και την άγριάδα στα μάτια, αυτός ό ίδιος σήμερα λυτήηκε τὰ νεϊάτα σου που μαρνανόντουσαν και την καρδιά μου που μάτωνε, και δεικνόνε έπ' τέλους την ψυχική μας έπικοινωνία...

Πρέπει να είσαι και συ ποιά-ποιά χαρούμενη, άγνη μου παρθένε, για τού καινούργιο και όριστικό χαμόγελο της ευτυχίας μας που τή νοιώθω να φτερουγίζει πειά χαρούμενα κοντά μας... Γρήγορα και ή Έξοχότης του, ό καλός κι' αγαπημένος μας πατέρας σου, θα μάς χαϊδέψη στοργικά με τού πατρικό του μάτι, άφίνοντας ελεύθερες τις φοιχτά βασανισμένες, και τών δυό μας, καρδιές να Ξεδιψάσουν και να σβύσουν τόν καύμο τους, στην όλόδωση πηγή της δίχως έμπόδια άγάτης...

Μ' όλη μου την ψυχή συγχωρώ τώρα όλόκληρη την οικογένειά σου, για τὰ όδνηρά άγκυλία που έστειρε τού δρόμο μου προς τή γλυκεία σου ύπαρξι... Μ' όλη μου την ψυχή συγχωρώ τώρα τού μίσος της οικογενείας σου σε μένα και τὰ φαριμάκια που κατάπιε και 'οί δυό μας άδικα έξ' αίτίας τους...

Πόσο άνακουφίζει την ψυχή μου ή τελευταία αυτή καλωσύνη τού αδελφού σου! Μά κάνει να Ξεχνάω όδότελα τις προηγούμενές μου πίκρες... Διαβάξω στην επιστολή σου όλα του τὰ καλά λόγια και τού καινούργιο του ένδιαφέρον, κι' αυτό με κάνουν να νοιώθω για λογαριασμό του, για λογαριασμό τού καλού μας αδελφού, μια άπέραντη ένθυμωσύνη και φίλια... Άπέραντη... Τόση, όση σχεδόν είνε ή λατρεία μου σε σένα...

Μά προχωρώ πού κάτω στην άνάγνωσι της επιστολής σου και ματώνει ή σπαραγμένη μου καρδιά... Βλέπω με θλίψη άπεριγραπτη τὰ βασανά σου, τις στενωχώριες σου, την άτελεισία σου, τὰ παράνοιά σου... Με συγκίνησε βαθειά ή κρίσιμη έκείνη περίστασι που πέρασεσ έξ' αίτίας μου... Πόνεσα σε σημείο πούδθαναν στο μυαλό μου ή πίκρες ή δικές μου και τού πλημύρισαν μονομαίς οι δικοί σου παραγομοί κι' ή δικές σου θλίψεις...

Έφτασα να παρακαλώ, Ξετρελλωμένος από άγονία, να μίν έσωνα ποτέ μου να σ' αγαπούσα... Να πέθαινα καλύτερα παρά να μ' αγαπούσες, άφού στάθηκε ή άγάπη μας μοναδική αίτια της τόσης συμφοράς σου, ψυχή μου όλόκληρη και γεμάτη από καλωσύνη...

Μά τί μπορούσα να σου κάνω από δω πέρα που βρισκόμουν;... Ο κλονισμός της υγείας σου έγινε άφορη, ή μόνη, να κλονιστή και ή δική μου υγεία και να χάσω άπότομα της ψυχής και τού μυαλού μου τή γαλήνη...

Γινόντων ένθ' όμμα άδωο του πικρετού και της στενωχώριας... Και

γινόντων, την ίδια στιγμή κι' έγώ, θύμα της λύσσης της άνισχύρης και της παραζάλης... Έφτανα κοντά στον θάνατο, λατρεία μου γλυκεία, κάθε φορά που μάβαινα νεώτερα για την άρρώστεια σου...

Για όνομα Θεού, φυλάξου! Μίν εκτίθεσαι σε κινδύνους... Μίν εκθέτεις σόνετα κι' άσπλαχνα τή ζωή σου και την υγεία σου που είνε και δική μου ζωή και υγεία. Πάρε να υποφέρης όνδ φορές έσύ, γιατί τότε υποφέρω τέσσερες έγώ... Δέν μπορώ να νοιώθω, μου είνε άναπόφορο να νοιώθω, πώς πικραίνεσαι για μένα... Μου σπαράζει την ψυχή μου δυό φορές, χωρίς να τού καταλαβαίνης... Τή σπαράξεις μία φορά κάθε που νοιώθεις πίκρα, και τή σπαράξεις για δεύτερη φορά κάθε που νοιώθεις αυτή σου την πίκρα για λογαριασμό μου άποκλειστικά... Αυτή σου με, έσύ τουλάχιστον, άφού ή μοίρα στάθηκε, για μένα, μια μητριά κακή σ' όλο τού διάστημα αυτό...

Μή μου παραπονέσαι επειδή βρισκόμαι μακριά σου... Διψάω κι' έγώ όσο κι' έσύ, για να βοθεύωμε γρήγορα ό ένας πλάτ στον άλλο και να Ξαναγενθούμε, ελεύθερα και χωρίς φόβο τώρα, τις παλινές κι' άξέγραστες έκείνες της ευτυχίας μας στιγμές...

Κάνε λιγάκι ύπομονή... Έργάζομαι με λύσσα και έπιμονή άνιχητη για τού μέλλον και τών δυό μας... Θέλω να πετύχω πρώτα θετικά κι' όριστικά άποτελέσματα για τού άτομό μου, τού φτωχό μου άτομο

αυτό που τόσο σε λατρεύει, κι' έτσι να σιγουρέψω άφοβα πειά μια θέσι παντοτεινή κοντά σου, στο πλάι σου για πάντα, δίχως δυσάρεστες εκλήξεις... Αν σ' έξηνάς, έγώ καθόλου δέν Ξεχνώ την άμειλιτη νουτροπία τού μπαμπά σου και τις άλύγιστες ιδέες του για την άποκατάστασι της μοναχοκόρης του! Για την άποκατάστασί σου!...

Μου τὰ σφύριξε άσπλαχνα στ' αυτί μου ή Έξοχότης του... Και δέν τὰ Ξέχασα καθόλου... Κι' έννοιασα πικρό, παραπολύ πικρό, τού άπαισιο φαριμάκι τους και τὰ φοιχτά άποτελέσματά τους στην ψυχή σου και στην ψυχή μου... Στην υγεία σου και στην υγεία μου... Άσε με ελεύθερο λοιπόν να κανονίσω πρώτα τή θέσι μου στην Πορτογαλική Αύλη... Μή με κατηγορείς για όποιο και μη μου παραπονέσαι πώς άργώ να φτερουγίσω με λαχτάρα στην όλόνοιχη άγκυλιά σου...

Ξέρεις καλά ότι αν σούφτανε ή ζωή μου για να Ξανάβρης την ευτυχία, από την προθυμία που θα τή δυοίσαζα σ' εμένα, θα καταλάβαινες άμέσως πόσο πολύ δέ λαχταρώ...

Είσαι τού πούλύτιμο και τού πού άγαπημένο δν για μένα, απ' όσα βρισκονται κάτω στη γη... Στόν ψευτικό αυτό παλήκοσμο, που είνε όλο βασάνα και πίκρες και πού μάς οίχνη πρόσκαρα ή μοίρα μας, για να προτομαίσουμε την όλη, την άτέλειατη, Ξεχωριστή κι' αώνια ζωή σε όλλον κόσμο, καλύτερο κι' άθάνατο, με τού ταίρι που θα βοθώ με έδω κάτω... Υπομονή λοιπόν, χρυσή μου άγάπη... Κάμε λιγη ύπομονή και γρήγορα θα βοθώμε τριαντάφυλλα και κρίνα έκει που συναντούσαμε ίσαμε τώρα άγκυλία και τριβόλους. Υπομονή για λίγο άκόμα...

Κι' όλλη μία χάρι κάνε μου... Μή με κατηγορείς άδικως, πώς είνε δυνατόν να με Ξελοιάσει όλλη γυναίκα, Μιά όλλη, όποιαδήποτε... Ξέρεις καλά, κι' έσύ κι' έγώ, πώς δέν μπορώ ναδρω πουθενά τή δική σου ώμορφιά και τή δική σου γοητεία... Τόσες φορές τὰ θαύμασα αυτά τὰ δυό σου χαριόματα έννομένα στη λατρευτή μου ύπαρξι σου, κι' όλες τού κόσμου ή χάρες έσθυναν πειά για μένα, από παντού, έξδν από σένα...

Μά και ναδρωσκα άκόμα σε μία όλλη τὰ δικά σου τὰ χαριόματα και τή δική σου καλλονή και χάρι, θ' άφνιόταν ή καρδιά μου καινούργιες συγκινήσεις και καινούργιες περιπέτειες... Τόσο πολύ είνε γεμάτη ή καρδιά μου από σένα, άφραστή μου λατρεία, που όπτε μία, τόση δά, γωνίτσα δέν της μένει διαθέσιμη, για να φιλοξενήση έκεί μέσα όποιαδήποτε όλλη γυναίκα, όσοδήποτε και νανά ανότερη από σένα... Κι' όσοδήποτε κι' αν πασχίσει να Ξεκληψη από μένα, τόν ταπεινό και άφοσιωμένο σκλάβο σου, μια σταλαγματιά λατρείας... Λατρείας, όλοκληρωτικής σε σένα χαρισμένης απ' τή σπαραγμένη μου καρδιά...

Σ' αγαπώ άφάνταστα, Είσαι δική μου από πρίν, και τώρα, και στό μέλλον, κι' είμαι δικός σου όλοκληρωτικά, ως τή στιγμή που ό Θάνατος θα παγώσει τὰ κορμιά μας...

Είμαι μακριά σου, τόσο καιρό τώρα, άθελά μου... Μιά ανώτερη άνάγκη που προέκυπτα με ένδοηση τού συμφορέων και την ευτυχία μας, με κρατάει δεμένο, για λίγον καιρό άκόμη, στην πατρίδα μου... Μά έννοια σου, άγνη μου μικρούλα... Γρήγορα θα νοιώσουμε τόν Παράδεισο... Και θα τόν νοιώσουμε γρήγορα κι' όί δυό μας: Κοντά σου έγώ, και σ' ό κοντά μου... Περιμένε με... Σ*

□ □ □ □ ΓΑΥΠΤΙΚΑ ΕΡΓΑ □ □ □ □

ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΕΡΩΤΙΔΕΩΝ (Έργον τού Κέλερ, στόν κήπο τών Βεροσλιών).

οματα έννομένα στη λατρευτή μου ύπαρξι σου, κι' όλες τού κόσμου ή χάρες έσθυναν πειά για μένα, από παντού, έξδν από σένα...